

## Arrest

**nr. 311 899 van 27 augustus 2024**  
**in de zaak RvV X / II**

**Inzake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN**  
**Dageraadstraat 44**  
**1000 BRUSSEL**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat R. JESSEN loco advocaat D. DAGYARAN.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 7 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 juli 2023.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 24 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U, D. M. H. (°12/11/2000), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent soennitische moslim. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in dorp Kamalpoor, district Qarghayi, provincie Laghman, samen met uw ouders, drie broers, drie zussen en drie ooms D. M., M.*

A. en S. A., net als de vrouw en kinderen van D. M.. U ging tot de zesde graad lager onderwijs naar school en hielp uw familie op de velden beneden en boven aan het dorp (respectievelijk Kuz Kamalpoor en Bar Kamalpoor).

In 2013 sloten M. A. en D. M. zich aan bij de lokale politie toen de arbaky zich in jullie regio installeerden. Ze waren werkzaam tot anderhalf of twee jaar voor de machtsvername. D. M. klom hier op tot commandant maar na twee of drie jaar besloot hij deze positie terug te verlaten omdat die te veel verantwoordelijkheden met zich meedroeg.

S. A. werkte sinds 2012 bij de grenspolitie. In deze periode werd hij eenmaal via de telefoon bedreigd door jullie dorpeling en tevens talib G.. Uw twee andere ooms probeerden hem tevergeefs meermaals op te pakken.

In 2015 of 2016 kregen u en uw vader van uw ooms M. A. en D. M. de opdracht om hen in te lichten wanneer jullie G. in het dorp zagen. Hij woonde immers tegenover jullie velden, waar jullie veel tijd doorbrachten. Toen u hem op een dag om 8 uur 's morgens zag terwijl u aan het werken was op de velden, belde u uw oom, wat de kinderen van G. zagen gebeuren. D. M. kwam G. 10 minuten later arresteren met een groep agenten. Hij werd meteen naar het districtshuis gebracht en voor vijf jaar gevangengezet. Tijdens zijn gevangenschap martelden en sloegen uw nonkels hem om informatie te verkrijgen over andere taliban. De kinderen van G. lichtten hun vader in over uw verantwoordelijkheid in zijn verklaring.

In de periode na dit incident belden de taliban tweemaal naar uw oom D. M.. Anderhalf jaar hierna werd hun collega en dorpeling N. K., die op twee à drie minuten wandelafstand woonde, gedood als wraak op de aanpak die G. te beurt was gevallen.

In de jaren na de arrestatie van G. ontving u meermaals bedreigingen van T., de zoon van G., die in uw klas zat. Hij zei dat de taliban jullie niet gerust zouden laten eens ze aan de macht waren. Toen hij volwassen werd, sloot hij zich ook aan bij de taliban.

Na vijf jaar werd G. vrijgelaten onder de voorwaarde dat hij zijn voormalige activiteiten zou staken. Uw ooms ontvingen echter bedreigingen via anderen, aangestuurd door G., waarna hij opnieuw werd opgepakt.

Vijf tot zes maanden na zijn vrijlating stopten uw nonkels met hun werk. Zes maanden voor de machtsvername doodden de zoons van G. een belangrijke commandant bij de politie.

Bij de machtsvername werden G. en andere taliban vrijgelaten uit de gevangenis, waarop G. provinciegouverneur van Laghman werd. Eén dag later verlieten D. M. en S. A. het land. De dag hierop vertrok ook u samen met uw maternale oom H. en met M. A., die in Iran vermist raakte bij een politieactie.

Twee maanden na u vertrok ook de 15-jarige zoon van D. M., J., uit Afghanistan toen zijn familie genoeg geld had verzameld voor zijn vertrek. Hij bevindt zich nu in Duitsland. De rest van uw familie ambieert ook nog hun vertrek uit het land.

Drie tot vier maanden na uw vertrek werd uw broer in elkaar geslagen en gestoken met een mes toen de taliban naar jullie huis kwamen en uw vader vroegen naar u en naar zijn drie broers.

Op uw weg verbleef u vijf maanden in Turkije en stond u uw vingerafdrukken af in Bulgarije op 03/05/2022 en in Oostenrijk op 28/05/2022. U kwam aan op 06/06/2022 in België en diende een dag later een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt een kopie van uw taskara, kopies van een opleidingscertificaat van D. M., één van S. A. en twee van M. A. voor, net als een foto van uw gewonde broer.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS acht uw relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees immers als ongeloofwaardig door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het werk van uw ooms en uw verklikking van uw dorpeling G.. Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

In eerste instantie konden uw verklaringen omtrent het werk van uw drie ooms niet overtuigen doordat u de familieband met de betrokken personen niet kon aantonen, uw verklaringen over hun werk erg vaag en beknopt bleven en ze onvoldoende gecomplementeerd konden worden met documenten.

Ten eerste legde u omtrent het werk van D. M. en M. A. enkel certificaten van hun opleidingen tot mahali in 2013 voor, waar u van S. A. evenzeer enkel een opleidingscertificaat uit 2012 voorlegde. Over het document van S. A. kon u geen enkele bijkomende informatie verschaffen (CGVS, p. 9). Deze documenten betroffen bovendien louter kopies, die gezien de grote mate aan documentenfraude in Afghanistan gemakkelijk door eenieder opgesteld kunnen zijn. Voor de periode nadien voorzag u geen enkele schriftelijke neerslag (CGVS, p. 14-15), waardoor het CGVS zich hiervoor louter op uw verklaringen kon baseren.

Deze bleven over hen alle drie echter opmerkelijk beknopt. Betreffende het werk van D. M. en M. A. bij de arbaky bleef u erg vaag en oppervlakkig over hoe ze startten met dit werk – namelijk dat dit simpelweg werd gevraagd in het dorp en ze zich hierop aandienden -, en gaf u als taken louter aan dat ze zich moesten verdedigen tegen de taliban: een antwoord dat geen enkele specificiteit aan de dag legt (CGVS, p. 15). Hoewel uw ooms wekelijks naar huis kwamen, beweerde u dat ze over de post niets hebben verteld, noch verhalen over de aanvallen. Dit is opmerkelijk gezien de frequentie waarmee ze naar huis kwamen. Ook over de aanstelling van D. M. als commandant kon u enkel aangeven dat hij hiertoe opklom via verkiezingen (CGVS, p. 16). Deze beperkte verklaringen kunnen dit gebrek aan documenten allesbehalve rechtzetten. Ook uw verklaringen over het werk van S. A. bij de grenspolitie beperkten zich nog meer tot een minimum. U kon louter aangeven dat hij zich met zijn taskara moest inschrijven, hij zich verplaatste met vliegtuigen en hij van Kaboel met de auto naar huis kwam (CGVS, p. 16). U wist niets over zijn taken, over of hij mensen onder zich had of hoe hij zijn loon ontving (CGVS, p. 16-17). U gaf hierover aan dat uw oom over dit werk nooit iets vertelde thuis, maar kon ook niet de minimale informatie geven die men van een familielid van overheidspersoneel kan verwachten, namelijk het alibi dat de familie geeft wanneer naar de periodes van afwezigheid wordt gevraagd. U kwam niet verder dan aangeven dat jullie zeiden dat hij 'ergens werkte' (CGVS, p. 17).

Ten slotte wijst het CGVS erop dat u niet voldoende heeft aangetoond dat desbetreffende drie personen effectief uw ooms zijn. U legde geen taskara's van hen voor, noch foto's met hen samen die deze familiale band konden aantonen. Hiernaar gevraagd, gaf u aan dat de naam van uw grootvader die op uw taskara staat dezelfde is als die van hun vader op hun certificaten (CGVS, p. 10), maar hieromtrent wijst het CGVS erop dat u zowel van uw eigen taskara als van hun certificaten enkel kopies voorlegde. Aangezien zulke documenten makkelijk door eenieder kunnen worden opgesteld en er in Afghanistan een grote mate van documentenfraude heerst, is de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief en wegen ze in combinatie met ongeloofwaardige verklaringen niet op tegen de bovenstaande vaststellingen. Doordat u niet in staat was ook maar enige doorleefde informatie te verschaffen omtrent het werk van uw ooms en uw familieband met de personen op de documenten, wordt hun werk en jullie familieband als ongeloofwaardig beschouwd.

Door deze vage, beperkte en niet-gedocumenteerde verklaringen stuikt uw relaas, dat verder bouwde op het werk van uw drie nonkels, reeds ineen. Ter volledigheid behandelt het CGVS toch nog dat verdere verloop van uw asielrelaas.

Daarnaast legde u ook over het initiële incident, namelijk de verklikking en arrestatie van G., weinig gedetailleerde, noch logische verklaringen af.

Eerst en vooral is het niet aannemelijk dat uw ooms u opzadelden met zulke gevaarlijke opdracht, hoewel u op dat moment nog erg jong was: naar eigen zeggen 13 jaar. U verklaarde dat u deze opdracht gewoon aannam en niet besprak met de rest van uw familie welke risico's dit zou inhouden. U gaf enkel aan dat uw vader zei dat u deze opdracht moest doen zodat uw oom kon opklimmen. Het is opmerkelijk dat jullie als familie niet meer uitgebreid bespraken wat de mogelijke gevolgen konden zijn van deze actie en welke veiligheidsmaatregelen jullie best ter anticipatie namen (CGVS, p. 18). Dat u daarenboven de dag zelf degene was die belde, in opdracht van uw vader die ook op de velden was, is niet logisch gezien jullie dit uitvoerden naast het huis waar de familie van G. zich bevond en dit een groot gevaar inhield. Men kan bijgevolg verwachten dat uw vader deze verantwoordelijkheid op zich zou hebben genomen (CGVS, p. 19).

Tot slot kon u ook over de dag zelf waarop de verklikking plaatsvond erg weinig specifieke informatie geven. Uw verklaringen beperkten zich tot het feit dat u belde naar uw paternale oom, de politie hierop naar zijn huis kwamen en hem oppakten en hierop de zonen van G. erg boos op jullie waren (CGVS, p. 19). Zulke beknopte verklaringen getuigen van weinig doorleefdheid of details die men kan verwachten van iemand die zulke ingrijpende gebeurtenis heeft meegemaakt en daaraan zijn hele asielrelaas vasthangt.

Met deze onlogische en vage verklaringen stuikt ook uw bewering dat u een talib zou hebben verklikt, ineens.

Bovendien waren ook uw verklaringen omtrent de bedreigingen die uw familie zou hebben ontvangen vaag, vertoonde uw situering in de tijd fundamentele tekortkomingen en betrok u hierbij feiten die niet met uw eigen situatie te maken hadden en dus niets vertellen over uw vrees.

Vooreerst kon u de twee dreig telefoons die uw oom D. M. zou hebben ontvangen geheel niet situeren in de tijd en kon u slechts aangeven dat de taliban zeiden te zullen afrekenen met uw familie eens hun regering geïnstalleerd was (CGVS, p. 13, 19). U wist niet hoe ze aan zijn nummer kwamen of wat de reactie van uw oom op deze telefoons was. Aangezien deze bedreiging ook over uzelf zou zijn gegaan, zou men nochtans meer interesse van uwentwege kunnen verwachten hieromtrent en is het opmerkelijk dat u ook na uw vertrek hier geen meer doorgedreven navraag over deed (CGVS, p. 20). Dat uw oom daarenboven in de periode van deze telefoons toch nog het risico nam om verder te gaan met de zware foltering van G., is weinig logisch gezien het gevaar dat dit voor zijn familie teweegbracht (CGVS, p. 20-21). Tot slot kon u over deze periode geen enkele informatie verschaffen over de mogelijke inlichting van externe partijen in dit conflict, wat opmerkelijk is aangezien dit over verschillende jaren heen liep en uw ooms nochtans bij de overheid werkten dus men kan verwachten dat zij tot grotere stappen tegen G. en zijn aanhangers overgingen (CGVS, p. 20-21).

Over de bedreigingen die u en uw ooms van T. zou hebben ontvangen bleef u op dezelfde manier aan de oppervlakte en beperkten uw verklaringen zich tot de mededeling dat u zijn vader had verklikt en de taliban uw familie niet zouden gerust laten eens 'hun tijd was gekomen' (CGVS, p. 12, 20). Aangezien u jarenlang met hem in de klas zat, kan men verwachten dat u hieromtrent meer details of doorleefde informatie zou geven (CGVS, p. 20-21). Omtrent de boodschap die hij via-via naar uw ooms zou hebben doorgegeven kon u ook niet meer aangeven dat jullie G. hadden verklikt en ze jullie niet in het leven zouden laten. U vroeg hier niet aan uw ooms hoe vaak zulke bedreigingen kwamen of over hoe een lange tijdspanne dit ging, wat bevreemdend is gezien uw betrokkenheid in dit verhaal (CGVS, p. 21).

Ook uw verklaringen over de periode van vier jaar na deze bedreigingen toonden voor uzelf geen persoonlijke bedreiging aan en konden door hun vaagheid evenmin overtuigen dat bepaalde gebeurtenissen zich hebben voorgedaan. Zo gaf u aan dat N. K. één of anderhalf jaar na de arrestatie van G. werd gedood en dit om wraak ging. Zijn overlijden vond echter plaats tijdens een gevecht dus toont geen gerichte visering van hem, noch van uw ooms of u aan (CGVS, p. 21). Ook de moord op een belangrijke commandant bij de politie vijf of zes maanden voor de machtsovername kon u niet hardmaken of linken aan uw eigen relaas, aangezien u niet eens kon aangeven wie deze persoon was, laat staan dat dit verbonden was aan de vrees van uw ooms of u (CGVS, p. 14, 22). Tot slot is het onwaarschijnlijk dat uw ooms na deze gebeurtenissen die duidelijk wezen op wraak van de taliban omwille van G., toch besloten hem na vijf jaar vrij te laten (CGVS, p. 13). Deze onlogische verklaringen tonen definitief aan dat u de bedreigingen in deze vijfjarige periode heeft verzonnen om de lange periode tussen de initiële gebeurtenis en uw vertrek in te vullen. De overlijdens van N. K. en de commandant beschouwt het CGVS als feiten die u heeft willen betrekken bij uw relaas maar hier niet aan vasthangen.

Met deze vage en irrelevante verklaringen stort ook de derde pijler van uw relaas, namelijk de bedreigingen die u en uw familie zouden hebben gekregen, ineens.

Tot slot bevestigt de actuele situatie van uw familie de ongeloofwaardigheid van uw gehele relaas.

Zo is het opmerkelijk dat uw familie nog steeds in hetzelfde huis woont, hoewel u beweerde dat uw gehele familie werd gezien als een overheidsfamilie gezien de werkzaamheden van drie ooms die bij jullie woonden. Dat uw vader, die drie broers bij de overheid had, nog in dit huis zou wonen, zou in de lijn van uw relaas uiterst gevaarlijk zijn gezien zijn betrokkenheid in de verklikking, de ernst van de bedreigingen voor uw vertrek en het feit dat na uw vertrek nog bedreigingen zouden zijn gevolgd. Deze onlogische weergave toont aan dat uw relaas zich baseert op verzonnen feiten. Over het bezoek van de taliban na uw vertrek kon u opnieuw erg weinig informatie geven omdat uw vader dit niet zou hebben willen vertellen. U kon enkel aangeven dat ze naar jullie vroegen en zeiden dat u en uw ooms de volgende keer aanwezig moesten zijn, wat erg generieke informatie is die alweer geen specificiteit aan de dag legt (CGVS, p. 21). Het is daarenboven weinig logisch dat ze uw jonge broer fysiek zouden hebben toegetakeld, en niet uw vader om de bovenvermelde redenen (CGVS, p. 22). Dat u tot slot geen informatie kon geven over de huidige situatie

van D. M. en S. A. na hun vertrek, is opmerkelijk aangezien hun situatie zo verweven is met de uwe en doet verdere twijfel rijzen bij hun bestaan en hun mogelijke vlucht (CGVS, p. 4).

Met deze onlogische verklaringen over de huidige situatie van uw familie stort uw relaas finaal ineen.

Ter volledigheid geeft het CGVS aan dat uw bewering dat nog een neef van uw vader bij de politie zou hebben gewerkt, niets aan deze vaststellingen verandert. U kon niet aangeven wat zijn werk was en gaf louter meer algemeen aan dat jullie familie hierom problemen had omdat 'jullie allemaal bij de overheid zijn' (CGVS, p. 8). Aangezien de individuele bedreigingen aan het adres van uw familie reeds zijn weerlegd, heeft u omtrent dit werk geen asielmotief kunnen aannemelijk maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen de aangehaalde argumenten niet weerleggen. Uw taskara bevestigt louter uw mogelijke identiteit, die niet ter discussie staat. De certificaten van de opleidingen van uw ooms betreffen louter kopies en hieromtrent kan zoals vermeld worden opgemerkt dat dergelijke documenten makkelijk door eenieder kunnen worden opgesteld en dat er in Afghanistan een grote mate van documentenfraude heerst, hetgeen de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief maakt en niet opweegt tegen de bovenstaande vaststellingen die de ongeloofwaardigheid van uw relaas aantonen. De foto van uw gewonde broer toont niet aan hoe hij gewond is geraakt, noch toont die persoonlijke bedreigingen door de taliban aan.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg

van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

*internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat in op de overwegingen van de bestreden beslissing die ertoe hebben geleid dat aan zijn vluchtrelaas en vrees geen geloof werd gehecht.

Vervolgens wijst verzoeker op verschillende rapporten die wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

Daarna gaat verzoeker in op een aantal recente gebeurtenissen in Afghanistan die de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot.

Tot slot uit verzoeker kritiek op de informatie over de situatie in Afghanistan.

### 3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 3 april 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – country focus” van december 2023
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023

3.2. Op 9 april 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij een verslag van een psycholoog voegt waaruit blijkt dat hij moeilijkheden heeft om zich te concentreren en dat hij slaapproblemen, stress klachten en angst heeft. Verder voegt hij ook een stuk toe betreffende zijn opleiding in België om aan te tonen teneinde zijn integratie in België te bewijzen. Tevens legt verzoeker een omslag met niet nader gepreciseerde originele stukken toe.

#### 4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de

betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

#### 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft.

Vooreerst bekritiseert verzoeker volgende motieven:

*“In eerste instantie konden uw verklaringen omtrent het werk van uw drie ooms niet overtuigen doordat u de familieband met de betrokken personen niet kon aantonen, uw verklaringen over hun werk erg vaag en beknopt bleven en ze onvoldoende geconfronteerd konden worden met documenten. Ten eerste legde u omtrent het werk van D. M. en M. A. enkel certificaten van hun opleidingen tot mahali in 2013 voor, waar u van S. A. evenzeer enkel een opleidingscertificaat uit 2012 voorlegde. Over het document van S. A. kon u geen enkele bijkomende informatie verschaffen (CGVS, p. 9). Deze documenten betroffen bovendien louter kopies, die gezien de grote mate aan documentenfraude in Afghanistan gemakkelijk door eenieder opgesteld kunnen zijn. Voor de periode nadien voorzag u geen enkele schriftelijke neerslag (CGVS, p. 14-15), waardoor het CGVS zich hiervoor louter op uw verklaringen kon baseren.”*

Verzoeker stelt dat het feit dat hij kopieën van de documenten heeft verstrekt, moet worden gezien in het licht van de praktische beperkingen waarmee hij werd geconfronteerd tijdens zijn reis naar België. In een dergelijke noodsituatie is het volgens hem begrijpelijk dat originele documenten moeilijk toegankelijk waren. Hij meent dat het onredelijk is om van hem te verwachten dat hij originele documenten overhandigt, gezien de omstandigheden waarmee hij werd geconfronteerd. Verzoeker stipt aan dat rekening dient te worden gehouden met de beperkte mogelijkheden om schriftelijke neerslag te verkrijgen van gebeurtenissen in een conflictgebied. In dergelijke omstandigheden is het vaak moeilijk om officiële documenten te verkrijgen die gebeurtenissen na een bepaald tijdstip vastleggen. Hij benadrukt dat hij heeft getracht de beschikbare informatie te verstrekken en stelt dat hij afhankelijk is van zijn eigen getuigenis om de gebeurtenissen te beschrijven. Verzoeker stelt dat de stelling van de commissaris-generaal puur speculatief en subjectief is.

Met zijn betoog doet verzoeker geen afbreuk aan het determinerend motief dat hij de familieband met de betrokken personen niet heeft aangetoond. Door het louter neerleggen van een kopie van een opleidingscertificaat wordt de familieband niet aangetoond. Ter zitting legt verzoeker een origineel opleidingscertificaat neer, alsook een niet-vertaalde taskara van dezelfde persoon. Met een opleidingscertificaat wordt de familieband geenszins aangetoond.

Wat de taskara betreft is het bevreemdend dat de foto geniet is op de taskara. De stempel die aangebracht is op de taskara bevindt zich onder de foto. Dit laat vermoeden dat de taskara gefabriceerd werd. Verzoeker weerlegt niet dat er een grote documentatiefraude is in Afghanistan. Los daarvan voegt verzoeker geen vertaling bij, zodat het voor de Raad niet mogelijk is om na te gaan wat er op de taskara geschreven staat. Het stuk wordt sowieso niet in aanmerking genomen gelet op artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker slaagt er niet in om de familieband aannemelijk te maken.

Na nazicht van de stukken van het administratief dossier treedt de Raad de Commissaris-generaal bij in zijn motieven.

Vervolgens bekritiseert verzoeker volgend onderdeel van de motivering:

*“Deze bleven over hen alle drie echter opmerkelijk beknopt. Betreffende het werk van D. M. en M. A. bij de arbaky bleef u erg vaag en oppervlakkig over hoe ze startten met dit werk – namelijk dat dit simpelweg werd gevraagd in het dorp en ze zich hierop aandienden -, en gaf u als taken louter aan dat ze zich moesten verdedigen tegen de taliban: een antwoord dat geen enkele specificiteit aan de dag legt (CGVS, p. 15). Hoewel uw ooms wekelijks naar huis kwamen, beweerde u dat ze over de post niets hebben verteld, noch verhalen over de aanvallen. Dit is opmerkelijk gezien de frequentie waarmee ze naar huis kwamen. Ook over de aanstelling van D. M. als commandant kon u enkel aangeven dat hij hiertoe opklom via verkiezingen (CGVS, p. 16). Deze beperkte verklaringen kunnen dit gebrek aan documenten allesbehalve rechtzetten. Ook uw verklaringen over het werk van S. A. bij de grenspolitie beperkten zich nog meer tot een minimum. U kon louter aangeven dat hij zich met zijn taskara moest inschrijven, hij zich verplaatste met vliegtuigen en hij van Kaboel met de auto naar huis kwam (CGVS, p. 16). U wist niets over zijn taken, over of hij mensen onder zich had of hoe hij zijn loon ontving (CGVS, p. 16-17). U gaf hierover aan dat uw oom over dit werk nooit iets vertelde thuis, maar kon ook niet de minimale informatie geven die men van een familielid van overheidspersoneel kan verwachten, namelijk het alibi dat de familie geeft wanneer naar de periodes van afwezigheid wordt gevraagd. U kwam niet verder dan aangeven dat jullie zeiden dat hij ‘ergens werkte’ (CGVS, p. 17).”*

Vooreerst gaat verzoeker in op de motieven omtrent de ‘beknopte informatie’ over het werk van D. M. en M. A. bij de arbaky. Hij stelt dat de beperkte informatie over het werk van D. M. en M. A. bij de arbaky niet te wijten is aan gebrek aan medewerking, maar eerder aan de beperkte mogelijkheid om gedetailleerde informatie te verstrekken. In een conflictgebied waar geweld en onzekerheid heersen, is het voor individuen vaak gevaarlijk om specifieke details te delen, vooral over hun betrokkenheid bij gewapende groeperingen. Verzoeker stipt aan dat het feit dat hij überhaupt informatie heeft verstrekt over het feit dat ze werden gevraagd om deel te nemen aan de arbaky, getuigt van zijn bereidheid om mee te werken.

Omtrent de ‘vage omschrijving’ van taken bij de arbaky stelt verzoeker dat het redelijk is om aan te nemen dat zijn focus voornamelijk lag op zijn eigen dagelijkse leven en overleven in een conflictgebied. Het is daarentegen onredelijk om van hem te verwachten dat hij gedetailleerde informatie kan verstrekken over de taken van zijn ooms, vooral als hij hier geen directe betrokkenheid bij had.

Omtrent het ‘gebrek’ aan informatie over post en aanvallen stelt verzoeker dat hij tijdens het interview heeft benadrukt dat zijn ooms niets hebben verteld over de post of verhalen over aanvallen, wat voortkomt uit de noodzaak om zijn familie te beschermen. In een conflictgebied kan het delen van dergelijke gevoelige informatie over mogelijke doelwitten van gewapende groeperingen levensbedreigend zijn voor de familieleden van de verzoeker.

Betreffende de beperkte informatie over de aanstelling van D. M. als commandant stipt verzoeker aan dat hij zelf niet direct betrokken was bij de verkiezing van D. M. als commandant en dat hij daarom geen gedetailleerde informatie kan verstrekken over het proces. Echter benadrukt verzoeker dat hij wel wist te antwoorden op de vraag en dat hem geen verdere verduidelijking werd gevraagd. Hij benadrukt dat hij relatief veel informatie kon verstrekken, iets waar de commissaris-generaal volgens hem niet voldoende rekening mee heeft gehouden.

Met zijn betoog doet verzoeker geen afbreuk aan de terechte motieven. Hij weerlegt hiermee geenszins dat hij uiterst beperkte en vaak nietszeggende informatie heeft verschaft aangaande het werk van zijn vermeende ooms.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van het onthaalland inroept mag overeenkomstig de op hem rustende medewerkingsplicht worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Zoals verweerder op correcte gronden vaststelt, mag van verzoeker verwacht worden dat hij een zekere kennis heeft over de concrete functies en activiteiten van zijn ooms, gezien hun lange dienstjaren en het gegeven dat deze werkzaamheden aan de basis liggen van zijn vlucht uit Afghanistan. Uit de nota's van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat verzoeker amper iets kan vertellen over de werkzaamheden en bovendien zeer oppervlakkig blijft.

De Raad treedt de Commissaris-generaal bij in zijn motieven.

Voorts bekritiseert verzoeker volgende motieven:

*“Ten slotte wijst het CGVS erop dat u niet voldoende heeft aangetoond dat desbetreffende drie personen effectief uw ooms zijn. U legde geen taskara's van hen voor, noch foto's met hen samen die deze familiale*

*band konden aantonen. Hiernaar gevraagd, gaf u aan dat de naam van uw grootvader die op uw taskara staat dezelfde is als die van hun vader op hun certificaten (CGVS, p. 10), maar hieromtrent wijst het CGVS erop dat u zowel van uw eigen taskara als van hun certificaten enkel kopies voorlegde. Aangezien zulke documenten makkelijk door eenieder kunnen worden opgesteld en er in Afghanistan een grote mate van documentenfraude heerst, is de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief en wegen ze in combinatie met ongeloofwaardige verklaringen niet op tegen de bovenstaande vaststellingen. Doordat u niet in staat was ook maar enige doorleefde informatie te verschaffen omtrent het werk van uw ooms en uw familieband met de personen op de documenten, wordt hun werk en jullie familieband als ongeloofwaardig beschouwd.”*

Verzoeker stelt dat hij expliciet tijdens het interview heeft vermeld dat zijn nonkels hun taskara zelf bij hadden en niet thuis waren op het moment van zijn vertrek. Hij is van oordeel dat het onredelijk is van de commissaris-generaal om van hem te verwachten dat hij originele documenten mee had kunnen nemen in dit geval. Verzoeker is van oordeel dat bovenstaande argumenten niet aanvaard kunnen worden aangezien ze gesimplificeerd, subjectief en onredelijk zijn.

Ook al waren zijn vermeende ooms niet thuis op het moment van zijn vertrek, kon van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige stappen zou ondernemen om de familieband te bewijzen. Verzoeker blijft geheel in gebreke. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt ligt er niets voor. Geen identiteitsbewijzen, geen foto's van verzoeker samen met zijn ooms, ... Enkel een kopie van een opleidingscertificaat. Het is trouwens bevreemdend dat verzoeker er dan wel in geslaagd zou zijn een kopie van een opleidingscertificaat te laten opsturen, maar verder geen enkel ander bewijs heeft kunnen laten opsturen of gevraagd heeft, niettegenstaande hij zijn vader maandelijks contacteert. Verzoeker weet de Raad niet te overtuigen. Het feit dat verzoeker geen familieband bewijst en dit in combinatie met de nietszeggende verklaringen die hij heeft afgelegd aangaande het werk van zijn ooms maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Verzoeker bekritiseert vervolgens volgende motieven:

*“Daarnaast legde u ook over het initiële incident, namelijk de verklikking en arrestatie van G., weinig gedetailleerde, noch logische verklaringen af. Eerst en vooral is het niet aannemelijk dat uw ooms u opzadelden met zulke gevaarlijke opdracht, hoewel u op dat moment nog erg jong was: naar eigen zeggen 13 jaar. U verklaarde dat u deze opdracht gewoon aannam en niet besprak met de rest van uw familie welke risico's dit zou inhouden. U gaf enkel aan dat uw vader zei dat u deze opdracht moest doen zodat uw oom kon opklimmen. Het is opmerkelijk dat jullie als familie niet meer uitgebreid bespraken wat de mogelijke gevolgen konden zijn van deze actie en welke veiligheidsmaatregelen jullie best ter anticipatie namen (CGVS, p. 18). Dat u daarenboven de dag zelf degene was die belde, in opdracht van uw vader die ook op de velden was, is niet logisch gezien jullie dit uitvoerden naast het huis waar de familie van G. zich bevond en dit een groot gevaar inhield. Men kan bijgevolg verwachten dat uw vader deze verantwoordelijkheid op zich zou hebben genomen (CGVS, p. 19). Tot slot kon u ook over de dag zelf waarop de verklikking plaatsvond erg weinig specifieke informatie geven. Uw verklaringen beperkten zich tot het feit dat u belde naar uw paternale oom, de politie hierop naar zijn huis kwamen en hem oppakten en hierop de zonen van G. erg boos op jullie waren (CGVS, p. 19). Zulke beknopte verklaringen getuigen van weinig doorleefdheid of details die men kan verwachten van iemand die zulke ingrijpende gebeurtenis heeft meegemaakt en daaraan zijn hele asielrelaas vasthangt. Met deze onlogische en vage verklaringen stuikt ook uw bewering dat u een talib zou hebben verklikt, ineen.”*

Omtrent de 'onlogische' toewijzing van de opdracht stelt verzoeker dat zijn bereidheid om de opdracht van zijn vader en ooms te aanvaarden niet noodzakelijk logisch hoeft te zijn, gezien de sterke nadruk op familiale loyaliteit en gehoorzaamheid in de Afghaanse cultuur. In de Afghaanse samenleving wordt het vaak als vanzelfsprekend beschouwd dat men gehoorzaamt aan de instructies van oudere familieleden zonder veel vragen te stellen. Dit kan verklaren waarom hij de opdracht zonder uitgebreide discussie accepteerde. De letterlijke woorden van zijn vader waren als volgt: *“bel maar naar je paternale oom en wij moeten zo snel mogelijk dirrigeren”*. Verzoeker wijst op de tijdsdruk, waarin men soms onlogische beslissingen kan nemen.

Omtrent de ouderlijke verantwoordelijkheid en veiligheidsoverwegingen stelt verzoeker dat het een ouderlijke inschatting is om al dan niet hun kinderen te laten bellen. Hij meent dat het subjectief is van de commissaris-generaal om zich daarin te mengen.

Omtrent het 'gebrek' aan specifieke informatie over het incident verklaart verzoeker dit gebrek door te stellen dat hij zeer jong was op het moment van de feiten. Het is niet meer dan normaal dat hij zich niet alle details kan herinneren, laat staan dat hij er op 13-jarige leeftijd zou bij hebben stilgestaan.

Ook op dit punt weet verzoeker niet te overtuigen. Hij volhardt in zijn relaas en poneert allerlei hypothesen, maar weerlegt geenszins dat zijn verklaringen niet doorleefd, zeer vaag zijn en ook niet logisch zijn gelet op het gevaar dat een verklikking met zich mee kan brengen. Het gebrek aan informatie kan bezwarend verklaard worden door zijn jonge leeftijd. Echter kan, zelfs van een persoon van jonge leeftijd met beperkte scholing redelijkerwijs worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake elementen die centraal staan in zijn asielrelaas.

Verzoeker gaat vervolgens in op de volgende motieven:

*“Bovendien waren ook uw verklaringen omtrent de bedreigingen die uw familie zou hebben ontvangen vaag, vertoonde uw situering in de tijd fundamentele tekortkomingen en betrok u hierbij feiten die niet met uw eigen situatie te maken hadden en dus niets vertellen over uw vrees. Vooreerst kon u de twee dreig telefoons die uw oom D. M. zou hebben ontvangen geheel niet situeren in de tijd en kon u slechts aangeven dat de taliban zeiden te zullen afrekenen met uw familie eens hun regering geïnstalleerd was (CGVS, p. 13, 19). U wist niet hoe ze aan zijn nummer kwamen of wat de reactie van uw oom op deze telefoons was. Aangezien deze bedreiging ook over uzelf zou zijn gegaan, zou men nochtans meer interesse van uwentwege kunnen verwachten hieromtrent en is het opmerkelijk dat u ook na uw vertrek hier geen meer doorgedreven navraag over deed (CGVS, p. 20). Dat uw oom daarenboven in de periode van deze telefoons toch nog het risico nam om verder te gaan met de zware foltering van G., is weinig logisch gezien het gevaar dat dit voor zijn familie tweewegbracht (CGVS, p. 20-21). Tot slot kon u over deze periode geen enkele informatie verschaffen over de mogelijke inlichting van externe partijen in dit conflict, wat opmerkelijk is aangezien dit over verschillende jaren heen liep en uw ooms nochtans bij de overheid werkten dus men kan verwachten dat zij tot grotere stappen tegen G. en zijn aanhangers overgingen (CGVS, p. 20-21).”*

Verzoeker stipt aan dat hij duidelijk heeft verklaard wat er gezegd werd aan de telefoon. Indien er niet meer werd verteld aan de telefoon is het maar vanzelfsprekend dat hij ook niet meer informatie kan bezorgen. Het is volgens hem ook begrijpelijk dat hij niet weet hoe ze aan het nummer van zijn paternale oom kwamen. Verzoeker meent dat de motieven te subjectief zijn. Niemand had verwacht dat de taliban de regering zou overnemen. Het is begrijpelijk dat ze deze dreiging niet al te serieus namen.

Door louter te volharden in zijn verklaringen weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen niet. Ook is het niet ernstig te stellen dat ze de dreiging niet serieus namen gelet op het feit dat ze niet verwacht hadden dat de taliban de regering zou overnemen. Gelet op de zeer kwalijke reputatie van de taliban, die reeds bestond voor de machtsovername en het jarenlange conflict met de taliban, kon er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat ze de dreiging van de taliban ernstig zouden nemen.

Verzoeker bekritiseert verder de volgende motieven:

*“Over de bedreigingen die u en uw ooms van T. zou hebben ontvangen bleef u op dezelfde manier aan de oppervlakte en beperkten uw verklaringen zich tot de mededeling dat u zijn vader had verklikt en de taliban uw familie niet zouden gerust laten eens ‘hun tijd was gekomen’ (CGVS, p. 12, 20). Aangezien u jarenlang met hem in de klas zat, kan men verwachten dat u hieromtrent meer details of doorleefde informatie zou geven (CGVS, p. 20-21). Omtrent de boodschap die hij via-via naar uw ooms zou hebben doorgegeven kon u ook niet meer aangeven dat jullie G. hadden verklikt en ze jullie niet in het leven zouden laten. U vroeg hier niet aan uw ooms hoe vaak zulke bedreigingen kwamen of over hoe een lange tijdspanne dit ging, wat bevreemdend is gezien uw betrokkenheid in dit verhaal (CGVS, p. 21).”*

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij toen nog kinderen waren en op school zaten. Verzoeker benadrukt dat bedreigingen maar één boodschap hebben en dat hij die boodschap verstrekke tijdens het interview. Verzoeker stipt aan dat hij alle vragen uitgebreid heeft beantwoord en dat hem nergens naar verduidelijking werd gevraagd. Hij is van oordeel dat het speculatief, subjectief en onredelijk is om ineens veel meer details van hem te verwachten.

Nazicht van de nota's van het persoonlijk onderhoud van verzoeker toont aan dat verzoeker heel oppervlakkige verklaringen aflegde. Er werden hem heel veel vragen gesteld maar verzoeker bleek niet in staat om gedetailleerde informatie te verschaffen. De vaagheid in zijn verklaringen kan geenszins verschoond worden door het feit dat hij nog een kind was. Verzoeker heeft nog jaren in Afghanistan gewoond samen met zijn vermeende ooms. Er kan van hem verwacht worden dat hij meer details zou kunnen geven aangaande de problemen die hij zou ondervonden hebben en die de rechtstreekse aanleiding waren voor zijn vlucht.

Vervolgens bekritiseert verzoeker volgende motieven:

*“Tot slot bevestigt de actuele situatie van uw familie de ongeloofwaardigheid van uw gehele relaas.*

*Zo is het opmerkelijk dat uw familie nog steeds in hetzelfde huis woont, hoewel u beweerde dat uw gehele familie werd gezien als een overheidsfamilie gezien de werkzaamheden van drie ooms die bij jullie woonden. Dat uw vader, die drie broers bij de overheid had, nog in dit huis zou wonen, zou in de lijn van uw relaas uiterst gevaarlijk zijn gezien zijn betrokkenheid in de verklikking, de ernst van de bedreigingen voor uw vertrek en het feit dat na uw vertrek nog bedreigingen zouden zijn gevolgd. Deze onlogische weergave toont aan dat uw relaas zich baseert op verzonnen feiten. Over het bezoek van de taliban na uw vertrek kon u opnieuw erg weinig informatie geven omdat uw vader dit niet zou hebben willen vertellen. U kon enkel aangeven dat ze naar jullie vroegen en zeiden dat u en uw ooms de volgende keer aanwezig moesten zijn, wat erg generieke informatie is die alweer geen specificiteit aan de dag legt (CGVS, p. 21). Het is daarenboven weinig logisch dat ze uw jonge broer fysiek zouden hebben toegetakeld, en niet uw vader om de bovenvermelde redenen (CGVS, p. 22). Dat u tot slot geen informatie kon geven over de huidige situatie van D. M. en S. A. na hun vertrek, is opmerkelijk aangezien hun situatie zo verweven is met de uwe en doet verdere twijfel rijzen bij hun bestaan en hun mogelijke vlucht (CGVS, p. 4). Met deze onlogische verklaringen over de huidige situatie van uw familie stort uw relaas finaal ineen.”*

Ten eerste stelt verzoeker dat zijn vader hem niet al te veel heeft verteld hierover. Het is dus mogelijk dat er heel wat ernstiger aan de gang is maar dat zijn vader om hem geen paniek en onrust te geven beslist heeft hem hiermee niet op te zadelen.

Verder stelt verzoeker dat het niet zomaar iets is om je huis en verleden achter te laten. Er bestaan verschillende redenen waarom je in zo een situatie thuis zou blijven waaronder financiële beperkingen, het ontbreken van alternatieve huisvestingsopties, en de diepgewortelde banden met hun gemeenschap en het land. Ondanks de gevaarlijke situatie en de bedreigingen, heeft zijn familie ervoor gekozen om te blijven omwille van economische overwegingen en het feit dat zij diep geworteld zijn in hun geboortestad en –gemeenschap. Bovendien is het ook niet ongebruikelijk dat families ervoor kiezen om ondanks risico's in Afghanistan te blijven vanwege de complexiteit van de beslissing om te verhuizen en de vele obstakels die hiermee gepaard gaan. Daarom kan het feit dat zijn familie nog steeds in hetzelfde huis woont niet noodzakelijk als bewijs worden gezien dat zijn relaas is gebaseerd op verzonnen feiten. Hij meent dat het argument van de commissaris-generaal niet kan worden aanvaard aangezien het subjectief is.

Verzoeker beperkt zich opnieuw tot het opwerpen van enkele hypothesen maar toont hiermee geenszins de onredelijkheid aan van de motieven. Verzoeker stelt elke maand in contact te zijn met zijn vader en heeft verklaard dat zijn vader, moeder en broers en zussen en ook nog de vrouw van zijn oom in hun huis wonen. Dit valt niet te rijmen met de bedreigingen en het gevaar waarvan verzoeker gewag maakt.

Tot slot bekritiseert verzoeker volgende motieven:

*“Ter volledigheid geeft het CGVS aan dat uw bewering dat nog een neef van uw vader bij de politie zou hebben gewerkt, niets aan deze vaststellingen verandert. U kon niet aangeven wat zijn werk was en gaf louter meer algemeen aan dat jullie familie hierom problemen had omdat ‘jullie allemaal bij de overheid zijn’ (CGVS, p. 8). Aangezien de individuele bedreigingen aan het adres van uw familie reeds zijn weerlegd, heeft u omtrent dit werk geen asielmotief kunnen aannemelijk maken.”*

Verzoeker stipt aan dat het gedrag van de Taliban in Afghanistan algemeen bekend staat om het viseren van hele families wanneer ze een persoon als tegenstander beschouwen. Het zou niet de eerste keer zijn dat de Taliban collectieve vergeldingsacties onderneemt tegen families van personen die betrokken zijn bij de overheid of andere activiteiten die zij als vijandig beschouwen. Verzoeker stelt dat zijn stelling tijdens het interview dit alleen maar bevestigde.

Het feit dat zijn familie problemen ondervond vanwege het werk van zijn ooms bij de overheid, is in lijn met het patroon van bedreigingen en geweld dat door de Taliban wordt toegepast tegen families van overheidsfunctionarissen. Ondanks dat sommige leden van zijn familie niet direct bij de overheid werkten, werden zij toch geconfronteerd met bedreigingen en intimidatie vanwege hun vermeende banden met de overheid. Hierdoor werd hun situatie bijzonder gevaarlijk en vormde het een aanzienlijk asielmotief. Verzoeker meent dat het argument van de commissaris-generaal niet kan worden aanvaard aangezien het uit de context wordt gehaald en subjectief is.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet is verzoeker er niet in geslaagd om de familieband aannemelijk te maken en heeft hij bovendien zeer vage verklaringen afgelegd aangaande de werkzaamheden van zijn vermeende ooms waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielfrelaas. Dit is een determinerend motief. Door louter te stellen dat er nog een neef bij de politie werkzaam was zonder verder enig begin van bewijs aan te brengen van zijn verklaring, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij een risicogroep zou vormen die heden geviséerd wordt door de taliban.

Verder stelt verzoeker ook nog dat het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden geslopen zijn in zijn asielrelaas, geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid.

In casu worden aan verzoeker geen tegenstrijdigheden tegengeworpen, maar wordt hem wel verweten dat hij de familieband niet aannemelijk maakt en dat hij geen gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd. Het betoog van verzoeker is aldus niet relevant.

Verzoeker wenst te benadrukken dat dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt.

Verzoeker legt een attest neer van een psycholoog waaruit blijkt dat hij drie keer op consultatie is geweest omdat hij stelt zich moeilijk te kunnen concentreren, hij slaapproblemen, stressklachten en angst heeft. Uit dit attest kan niet worden afgeleid dat verzoeker te maken heeft met een ernstige depressie. Hoe dan ook werd aan verzoeker ten tijde van het verhoor gevraagd hoe hij zich voelde en hierop antwoordde verzoeker "goed". Op de vraag "hoe is het onderhoud verlopen?" antwoordde verzoeker "goed" en op de vraag "hebt u de gelegenheid gehad om al uw problemen aan mij te vertellen?" antwoordde verzoeker "ja". Ook zijn raadsman verklaarde dat zijn cliënt heel volledig was over de redenen die hem hebben geduwd uit Afghanistan. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij om reden van een ernstige depressie en angsten zijn asielrelaas niet op een gedetailleerd wijze zou kunnen uiteengezet hebben.

Hij citeert uit de Country Guidance van januari 2023 om aan te tonen welke risicogroepen werden aangewezen door het Europees Asielagentschap. Hij meent dat het duidelijk is dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Verzoeker wijst tevens op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering (het geweld tegen terugkeerders uit Europa).

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden

geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101). Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice

in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici,

militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richts aneeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100; EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2021, de duur van zijn verblijf in België, het feit dat hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden en dat hij naar Westerse muziek luistert, alsook naar algemene landeninformatie maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verzoeker laat na om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven, hetgeen betekent dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vader, moeder, broers, zussen en vrouw van zijn oom nog in Afghanistan verblijven. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

In zijn aanvullende nota van 9 april 2024 voegt verzoeker opleidingscertificaten toe om zijn integratie in de Belgische samenleving aan te tonen. De Raad merkt op dat dit element blijkt geeft van verzoekers inzet, hetgeen lovenswaardig is, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Hieruit kan niet blijken dat er bij verzoeker sprake is van een werkelijke verwestering of afstand nemen van religieuze en sociale normen. Het gegeven dat verzoeker Nederlandse lessen volgt, is op zich niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle

Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*"). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vader, moeder, zussen, broers en vrouw van zijn oom nog in Afghanistan verblijven.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of

binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het Afghanistan Freedom Front (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door BBC Monitoring. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september

tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022”. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de facto militaire troepen of de de facto politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanfalten in 2023. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 36).

In diezelfde referentieperiode documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanfalten op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de facto regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de facto regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de de facto militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken. In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de New York Times melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA

“Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 41 en EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU